У соняшних галявин тиші
Осіння править благодать,
Прудкі бурундуки чутніше
Опалим листям шарудять.

Я до сухого шарудіння,
Завмерши, прислухаюсь мить,
Щоб вкотре сутність неосінню
Відчуть сповна і зрозуміть:

Соснової живиці ладан
Рубцює зарубки в корі
І літнім — не осіннім — ладом
Зітхає бір у цій порі.

Що з того, що ця мить — омана?
Втішайся нею досхочу,
Бо ось прийде пора туманна
Негоди, мжички і дощу.

Чи не тому щедроти миті
Нам зіслані заздалегідь,
Щоб дні похмурі й сумовиті
Могли ми легше пережить?

Це вкотре я напередодні
Негоди — так Творець судив —
Єством вбираю дар Господній —
Осінню радість літніх днів!